

[Palle Simonsen]

hensyn til at give en mere grundig og ærlig orientering om de faktiske forhold.

Vi var nogle stykker her fra folketinget, som for nylig havde lejlighed til at diskutere disse problemer i NATO-parlamentarikerforsamlingen, og det fremgik klart af drøftelserne dér, at det er et fælles problem at få forklaret befolkningen tilstrækkelig tydeligt, hvad NATO er, hvad NATO står for, og hvilke mål NATO har opfyldt indtil dette øjeblik.

Når vi taler om frygt – og vi har naturligvis alle frygt for atomvåbnene – var det måske en fordel, hvis der også i debatten blev givet udtryk for en frygt for, hvad Sovjet foretager sig, og for, at det, det drejer sig om, er at bevare demokratiet og dette demokratis frihed.

Denne verdens problemer klares ikke gennem pacifisme, men der er brug for en meget realistisk holdning, byggende på ønsket om at nå frem til reelle afspændingsresultater, vel vidende, at disse resultater alene kan opnås, hvis vi i NATO-alliancen er tilstrækkelig parate til at vise ikke blot den fornødne militære styrke, men i endnu højere grad politisk styrke.

For mig at se er det afgørende for NATOs fremtid, at vi netop dokumenterer den politiske vilje til at efterleve beslutninger, som kan vise enighed og solidaritet, som igen kan være baggrunden for at opnå konkrete afspændingsresultater, og det vil i dette tilfælde sige, at det, som NATO har som en primær målsætning i dette øjeblik, er at efterleve såvel ånd som bogstav i NATO-beslutningen fra 1979.

Arentoft (FP):

Det er et meget alvorligt emne, vi debatterer i dag, og et emne, der angår os alle. Det vedrører perspektiverne for en atomkrig, der vil få alle tidligere ulykkelige hændelser i verden som pesten i middelalderen, jordskælv, oversvømmelser og krige – selv anden verdenskrig, hvorunder der blev dræbt over 40 millioner mennesker – til at blegne. Det uhyggelige og alvorlige er, at alle mennesker er imod krig, og alle ved, at krig ikke løser problemerne – tværtimod. I samme åndedrag kan det siges, at det, der reelt ligger i os alle, er frygt. Vi er alle bange og med rette. En

atomkrig vil betyde udslættelse af langt det meste liv på Jorden.

Men hvordan forhindrer vi så, at en stor-krig, som vi alle er bange for og frygter, bryder ud? Her er det, meningene brydes. Nogle mener, at alt militærvæsen bør afskaffes, og andre mener, at kan vi få traktater om våbenreduktioner og våbenbegrænsninger, baseret på en vis balance mellem de to store militæralliancer, Warszawapagten og NATO, vil meget være vundet.

Jeg er i princippet enig i begge synspunkter, og det lyder naturligvis paradoksalt. Jeg er principielt enig i synspunktet, at alt militær bør afskaffes, men tanken derom er desværre urealistisk, og derfor kan den kun betragtes som ønsketænkning. Den eneste vej er derfor aftaler om våbenreduktioner og våbenbegrænsninger, men de kan kun finde sted, såfremt der er balance også med hensyn til de konventionelle våben mellem de parter, der skal indgå sådanne aftaler.

Desværre er fred ikke uden omkostninger, og man må også konstatere, at jo længere tid vi har undgået krig og haft fred, jo flere argumenter er der at fremføre for dem, der modsætter sig bevillinger til et balanceret forsvar.

Lad os lige se, hvilke magtfaktorer der kan komme på tale i vort område i dag. Efter min mening er det Warszawapagten, NATO og Kina, og især sidstnævnte tror jeg er en væsentlig fredsbevarende faktor. Hvis jeg sad i Moskva og tænkte på at begynde en krig mod Europa – og dermed NATO og USA – med Kina mod øst, kunne jeg risikere at få to fronter, og så ville jeg tænke mig om mange gange og formentlig lade være, fordi risiciene var for store i forhold til, hvad jeg troede jeg kunne opnå.

Derfor er jeg af den opfattelse, at så længe magtfordelingen i verden er, som den er, vil chancerne for en krig i Europa mellem Warszawapagten og NATO være meget lille. I den forbindelse kan jeg også stille det spørgsmål, i hvor høj grad Sovjetunionen kan stole på sine satellitstater som f. eks. Ungarn, Tjecoslovakiet og Polen.

Når talen er om atomvåben, vil jeg gerne, for at vi alle ved, hvad det er, vi taler om, lige nævne de tre former for atomvåben, der reelt er tale om.

Der er først tale om de strategiske atomvåben, dvs. de interkontinentale atomvåbenfø-